

LEE
CHILD

JMENUJI SE
REACHER

Věčný tulák na nekonečné cestě

JMENUJI SE REACHER

LEE CHILD

JMENUJI SE REACHER

Kompletní sbírka povídek

Přeložila Iva Harrisová

Vydalo nakladatelství BB/art s.r.o. v roce 2018

Bořivojova 75, Praha 3
Copyright © 2017 Lee Child
All rights reserved.

Z anglického originálu *No Middle Name*
(First published by Bantam Press, London, 2017)
přeložila © 2018 Iva Harrisová

Redakce textu: Jiří Páček
Jazyková korektura: Ludmila Böhmová

Elektronické formáty Dagmar Wankowska, *LiamART*

První elektronické vydání v českém jazyce

ISBN 978-80-7595-102-1 (pdf)

OBSAH

Příliš mnoho času	7
Druhorozený syn	51
Ve tmě	85
Hluboko pod kůží	140
Malé války	177
Nová identita Jamese Penneyho	211
Každý jednou promluví	239
Divočina	253
Možná dodržují vánoční zvyky	283
Do baru vejde chlap	292
Obsazeno	297
Noční ptáci	300

PŘÍLIŠ MNOHO ČASU

MINUTA MÁ ŠEDESÁT VTEŘIN, hodina šedesát minut, den dvacet čtyři hodin, týden sedm dnů, rok padesát dva týdnů. Reacher provedl z hlavy přibližný výpočet a došel k závěru, že každých dvanáct měsíců je dlouhých něco přes třicet milionů vteřin. Během kterých dojde ve Spojených státech téměř k deseti milionům závažných zločinů. Zhruba k jednomu každé tři vteřiny. Nejsou vzácné. Spatřit jeden na vlastní oči, zblízka a přímo před sebou, není úplně vyloučené. Záleží samozřejmě na místě. Zločiny se odehrávají tam, kde se pohybují lidé. Střed města je pravděpodobnější než střed louky.

Reacher se nacházel v polozapomenutém městě v Maine. Ne u jezera. Ne na pobřeží. Nemělo nic do činění s humry. Kdysi ale bývalo k něčemu dobré. To bylo jasné. Mělo široké ulice a cihlové budovy. Vznášel se nad ním duch dávno zašlé prosperity. Z toho, co patrně bývaly luxusní butiky, se staly laciné obchody se vším možným. Město však nepropadlo úplnému zmaru a zkáze. V obchodech se prodávalo. Byly v něm kavárny. Se stolky na chodnících. Ulice by se daly označit téměř za rušné. Pomáhalo počasí. Byl první jarní den a svítilo slunce.

Reacher zabočil do ulice tak široké, že z ní vykázali provoz a nazvali ji náměstím. Před strohými červenými budovami po obou stranách stály kavárenské stolky a v prostoru mezi nimi bloumalo zhruba třicet lidí. Ta scéna se otevřela přímo před Reacherem a náhodně roztroušené lidi měl čelně před sebou. Později si uvědomil, že ti, na kterých nejvíc záleželo, tvořili dokonalé velké tiskací T. On stál na jeho dolním konci, díval se dopředu a o čtyřicet metrů dál přecházela po horní příčce mladá žena,

napříč jeho zorným polem, zprava doleva přes širokou ulici, rovně z jednoho chodníku na druhý. Přes rameno měla přehozenou plátěnou kabelu. Kabela vypadala středně těžká a měla přírodní barvu, světlá na pozadí dívčina tmavého trička. Dívce mohlo být tak dvacet. Nebo i méně. Možná jí bylo teprve osmnáct. Šla pomalu, se zvednutou hlavou, a nastavovala obličej slunci.

Pak vyrazil z levého konce horní příčky T mnohem rychleji jakýsi kluk, přímo proti dívce. Přibližně stejně starý. V teniskách, úzkých černých kalhotách a mikině s kapucí. Popadl kabelu a strhl ji dívce z ramene. Dívka se rozplácla na zem, ústa otevřená v neslyšném výkřiku. Kluk popadl kabelu do podpaží jako fotbalový míč, otočil se doprava a rozběhl se po dříku T rovnou k Reacherovi na jeho patě.

Z pravého konce horní příčky se vynořili dva muži v oblecích a vydali se z jednoho chodníku na druhý, stejným směrem jako před okamžikem dívka. Byli zhruba dvacet metrů za ní. Přepadení se jim odehrálo přímo před nosem. Zareagovali podobně jako většina lidí. Na zlomek vteřiny strnuli a pak se obrátili, podívali se za prchajícím klukem, zvedli ruce kurážně, ale trhaně, a vykřikli cosi, co mohlo být *Hej!*

Potom se dali do pronásledování. Jako by vystřelila startovací pistole. Běželi usilovně, pumpovali přitom kolena a za zády jim pohlávala saka. Policajti, pomyslel si Reacher. Nikdo jiný to být nemohl. Kvůli tomu automatickému souladu. Ani se na sebe nepodívali. Kdo jiný by se takhle zachoval?

Dívka se o čtyřicet metrů dál vyhrabala na nohy a utekla.

Policajti se blížili. Kluk v černé mikině měl ale desetimetrový náskok a běžel mnohem rychleji. Policajti ho neměli šanci chytit. Ani nejmenší. Byla víc než nulová.

Kluk se dostal na dvacet metrů k Reacherovi. Kličkoval doprava a doleva mezi chodci. Asi tak tři vteřiny daleko. Měl před sebou jedinou volnou cestu. Jedinou možnou mezeru. Teď dvě vteřiny daleko. Reacher udělal krok doprava. Kluk byl vteřinu daleko. Reacher udělal další krok. Nabral kluka kyčlí a poslal ho k zemi, jednu velkou změť rukou a nohou. Plátěná kabela vylétla do vzduchu, kluk se dokutálel a doklouzal o tři metry dál a pak dorazili muži v oblecích a zmocnili se ho. Shromáždil se hlouček diváků. Plátěná taška dopadla Reacherovi

metr od nohou. Nahoře byla zavřená na zip. Reacher se sehnul, aby ji sebral, ale pak si to rozmyslel. Lepší nechat důkaz nedotčený, tak jak tam leží. O krok ustoupil. Po boku mu přibylí další zvědavci.

Policajti kluka přiměli, aby se celý omámený posadil, a spoutali mu ruce za záda. Jeden se k němu postavil jako hlídka a druhý poodešel a zvedl brašnu. Vypadala plochá, lehká a prázdná. Jako pomačkaný kus látky. Jako by v ní nic nebylo. Policajti se rozhlédli po obličejích čumilů a zastavil se na Reacherovi. Vytáhl z postranní kapsy náprsní tašku a zkušeným pohybem ji otevřel. Předvedl průkaz s fotografií za mléčným plastovým okénkem. Detektiv Ramsey Aaron, okresní policejní oddělení. Na fotografii byl stejný chlap, jenom o něco mladší a méně zadýchaný.

Aaron řekl: „Děkuju mockrát, že jste nám s tím pomohl.“

Reacher odvětil: „Nemáte zač.“

„Viděl jste, co se stalo?“

„Poměrně přesně.“

„V tom případě potřebuju, abyste podepsal svědeckou výpověď.“

„Viděl jste, jak utekla oběť poté, co se to stalo?“

„Ne, to jsem neviděl.“

„Myslím, že je v pořádku.“

„To je dobré vědět,“ pravil Aaron. „Přesto potřebujeme, abyste podepsal výpověď.“

„Byli jste blíž než já,“ namítl Reacher. „Stalo se to přímo před vámi. Podepište si svou vlastní výpověď.“

„Upřímně řečeno, pane, výpověď od běžného občana bude mít větší váhu. Od zástupce veřejnosti. Poroty nemají výpovědi policistů vždycky v lásce. Znamení doby.“

Reacher sdělil: „Kdysi jsem byl taky policajt.“

„Kde?“

„V armádě.“

„Tak to jste lepší než běžný občan.“

„Nemůžu se zdržet do přelíčení,“ sdělil Reacher. „Jenom projíždím. Musím pokračovat v cestě.“

„K žádnému přelíčení nedojde,“ řekl Aaron. „Pokud budeme mít očitého svědka, který je shodou okolností vojenský vysloužilce se zkušeností

v oblasti policejní práce, požádá obhájba o dohodu. Prostá matematika. Plusy a minusy. Jako když se hodnotí vaše úvěruschopnost. Tak to dneska chodí.“

Reacher neřekl nic.

„Deset minut vašeho času,“ dodal Aaron. „Viděl jste, co jste viděl. Co tak strašného by se mohlo stát?“

„Dobře,“ souhlasil Reacher.

Trvalo to déle než deset minut, dokonce i na začátku. Nejdřív postávali a čekali na policejní auto, které odveze kluka na stanici. Objevilo se až po delší době, společně s požárníckou sanitkou, aby se zjistilo, jestli je kluk zdravotně v pořádku. Jestli je schopný výslechu. Aby se předešlo nevysvětlitelnému úmrtí ve vazbě. Což nějakou dobu trvalo. Ale kluk nakonec skončil na zadním sedadle, muži v uniformách se posadili dopředu a auto odjelo. Čumilové se vrátili k bloumání. Reacher osaměl s oběma policisty v civilu.

Druhý se představil jako Bush. Nijak nespřízněný s Bushovými z Kennebunkportu. Také detektiv z okresního oddělení. Sdělil, že auto mají zaparkované za náměstím. Ukázal rukou. Tam, kde začala jejich zamýšlená procházka na slunci. Vydali se společně daným směrem. Nahoru po dřívku T a pak doprava po jeho horním ramenu, policisté po svých vlastních stopách, Reacher těsně v závěsu.

„Proč utekla oběť?“ zeptal se.

Aaron odvětil: „To budeme muset ještě zjistit.“

Jejich auto byl starý crown vic, ojetý, ale ne s opotřebovaným pérováním. Čistý, ale ne nablýskaný. Reacher nastoupil dozadu, což mu nevadilo, protože to byl obyčejný sedan. Bez neprůstřelné přepážky. Bez nepříjemných doplňků. A získal nejvíc místa na nohy, protože si je natáhl na sedadlo a opřel se zády o dveře. Usoudil, že se zadní dveře policejního auta neotevřou jemným tlakem zevnitř. Konstrukteři vzali tenhle aspekt určitě v úvahu.

Cesta byla krátká, k bezútesné nízké betonové budově na okraji města. Na střeše se tyčily dlouhé antény a satelitní talíře. Měla parkoviště se třemi neoznačenými sedany a jedním dlouhým černobílým policejním vozem, všechny pěkně v jedné řadě, plus deset prázdných míst

a pomačkaný vrak modrého SUV v zadním rohu. Detektiv Bush zaparkoval na místě označeném D2. Všichni vystoupili. Na obloze stále svítilo slabé jarní slunce.

„Abyste tomu rozuměl,“ pravil Aaron. „Čím méně peněz vrazíme do naší budovy, tím víc jich můžeme investovat do chytání lumpů. Jde o priority.“

„Mluvíte jako starosta,“ podotkl Reacher.

„Dobrý odhad. Byl jsem v obecní radě. Pronášel jsem projevy. Doo-pravdy.“

Vešli dovnitř. Nebylo to tam tak špatné. Reacher už navštívil spoustu vládních budov. Ne nutně elegantní mramorové paláce ve Washingtonu, ale špinavá sešlá místa, kde se skutečně vládlo. A okresní policajti se pohybují někde uprostřed žebříčku, co se luxusního prostředí týče. Hlavní problém představují nízké stropy. Což je prostě smůla. Dokonce i vládní architekti podlehnou občas módním vlnám a v dobách, kdy bylo slovo *atomový* velký pojem, se jim nakrátko zalíbily brutalistní stavby z masivního betonu, jako by se veřejnost v padesátých letech minulého století měla cítit uklidněná skutečností, že pořádkové síly chrání zařízení zdánlivě odolná i proti nukleárnímu útoku. Ale ať už byl důvod jakýkoliv, mentalita bunkrů pronikla často i dovnitř a dala vzniknout sevřeným, nevětraným prostorům. To byl jediný skutečný problém okresního policejního oddělení. Zbytek opravdu ušel. Možná byl dost prostý, ale chytrý policajt by si nepřál nic složitějšího. Stanice vypadala jako dobré místo k práci.

Aaron s Bushem odvedli Reachera chodbou k výslechové místnosti naproti kanceláře pro detektivy. Reacher se podívil: „To si nesedneme k vašemu psacímu stolu?“

„Jako v televizi?“ odvětil Aaron. „To se nesmí. Zatrhli to po jedenáctém září. Nepovolaným vstup zakázán. A vy budete tak dlouho nepovolaný, dokud se vaše jméno neobjeví coby spolupracujícího svědka v oficiálním písemném protokolu. A tam jste se ze zjevných důvodů ještě neobjevil. A taky jsme tady lépe pojištění. Znamení doby. Kdybyste uklouzl a upadl, máme tady kameru, která dokáže, že jsme se vás ani nedotkli.“

„Chápu,“ řekl Reacher.

Vešli dovnitř. Byla to standardní místnost, možná ještě neutěšenější kvůli tísnivé atmosféře sálající z tisíce tun betonu všude okolo. Vnitřní stěny byly neomítnuté, ale tolikrát přetřené, že získaly na hladkosti a lesku. Vládní bledě zelenou umocňovaly holé úsporné žárovky. Přítomným hrozilo, že dostanou mořskou nemoc. Na zadní stěně bylo obrovské zrcadlo. Bezpochyby jednosměrné.

Reacher si sedl obličejem k němu, ke stolu na stranu pro zločince, naproti Aaronovi a Bushovi, který se vytasil se zápisníkem a hrstí tužek. Aaron nejprve Reachera varoval, že se všechno nahrává, obraz i zvuk. Potom ho požádal, aby sdělil své celé jméno, datum narození a číslo sociálního pojištění, a Reacher mu vyhověl, protože proč ne? Pak se Aaron zeptal na jeho současnou adresu, čímž odstartoval obsáhlejší debatu.

Reacher sdělil: „Nemám žádné trvalé bydliště.“

Aaron se podívil: „Jak to myslíte?“

„Přesně jak vám to říkám. Jasně a srozumitelně.“

„Vy nikde nebydlíte?“

„Bydlím na spoustě míst. Každou noc někde jinde.“

„V obytném voze? Jste v duchodu?“

„Ne v obytném voze,“ odvětil Reacher.

Aaron to shrnul: „Takže jinými slovy řečeno, jste bezdomovec.“

„Ale ze svobodné vůle.“

„Co tím chcete říct?“

„Pohybují se z místa na místo. Jeden den jsem tady a druhý zase někde jinde.“

„Proč?“

„Protože se mi to líbí.“

„Jako turista?“

„Něco na ten způsob.“

„Kde máte zavazadla?“

„Žádná nepotřebuju.“

„Kam si dáváte věci?“

„V obchodě na letišti jsem zahlédl brožurku. Údajně se máme zbavit všeho, co nám nepřináší radost.“

„Takže jste vyházeli své věci?“

„Žádné jsem neměl. Na tuhle moudrost jsem přišel už před lety.“

Aaron se zadíval nejistě na svůj zápisník. Zeptal se: „Tak jak byste se nejlépe popsal? Vagabund?“

Reacher navrhl: „Kočovník. Tulák. Pasant. Občasný host.“

„Propustili vás z armády s nějakou diagnózou?“

„Poškodilo by to mou svědeckou věrohodnost?“

„Už jsem vám to řekl. Je to, jako když se hodnotí vaše úvěruschopnost. Žít bez trvalého bydliště je špatná věc. Posttraumatická stresová porucha by byla ještě horší. Obhajoba by možná zpochybnila vaši potenciální spolehlivost. Mohla by vám ubrat body.“

„Sloužil jsem u sto desáté jednotky vojenské policie,“ pravil Reacher. „Posttraumatické stresové poruchy se vůbec nebojím. Stresová porucha se bojí mě.“

„Co to bylo za jednotku?“

„Elitní jednotka vojenské policie.“

„Kdy jste z ní odešel?“

„Před více roky, než kolik jsem v ní strávil.“

„Dobře,“ řekl Aaron. „To ostatně není můj problém. Nejde o nic jiného než o čísla. Soudní řízení se odehrávají v laptotech. Za pomoci speciálního softwaru. Umí deset tisíc simulací. Je to většinový trend. Pár plusových nebo minusových bodů by mohlo sehrát klíčovou roli. Chybějící trvalá adresa není ideální, dokonce sama o sobě.“

„Berte, nebo nechte být,“ poradil Reacher.

Policajti zvolili první variantu, přesně jak předpokládal. Člověk nemůže mít nikdy příliš mnoho. Později může vždycky něco z toho mnoha ztratit. Naprosto normální. Vniveč už přišla spousta dobré práce, dokonce i v případech, které vypadaly, že jsou na beton. Tak popsal, co viděl, pečlivě, souvisle, do všech podrobností, od začátku do konce, zleva doprava, zblízka do dálky, a nakonec se pak shodli, že to musí být zhruba všechno. Aaron poslal Bushe přepsat a vytisknout zvukový záznam, aby ho mohl Reacher podepsat. Bush odešel a Aaron řekl: „Ještě jednou děkuju.“

„Nemáte zač,“ zopakoval Reacher. „A teď mi povězte, proč vás ten případ zajímá.“

„Jak jste sám viděl, přepadení se stalo přímo před námi.“

„Což mi na tom začíná připadat nejzajímavější. Protože jak moc to bylo pravděpodobné? Detektiv Bush zaparkoval na dvě dva, což znamená, že

je mezi vašimi detektivy číslo dva. Seděl ale za volantem a teď pro vás plní úkol, který jste mu dal. Což znamená, že vy jste číslo jedna. Což znamená, že dvě největší hvězdy nejskvělejší části celého okresního policejního oddělení si vyšly na jarní procházku dvacet metrů za dívkou, která byla oloupena.“

„Náhoda,“ utrousil Aaron.

„Myslím, že jste ji sledovali.“

„Proč si to myslíte?“

„Bylo vám jedno, co se s ní stalo potom. Protože patrně víte, kdo to je. Víte, že se brzy vrátí a vylíčí vám, k čemu došlo. Nebo víte, kde ji najít. Protože ji vydíráte. Nebo je dvojitá agentka. Nebo je jedna z vás a pracuje v utajení. Ať tak či onak, věřili jste, že se o sebe dokáže postarat. Neděláte si kvůli ní starosti. Zajímá vás ta kabela. Dívka se stala obětí násilného přepadení, ale vy jste vyrazili za kabelou, ne za ní. Možná je ta kabela důležitá. I když si nedokážu představit jak. Případala mi prázdná.“

„To zní jako velká konspirace, nemáte pocit?“

„Sám jste to tak formuloval,“ odvětil Reacher. „Poděkoval jste mi za pomoc. Za pomoc s čím? Za bleskový zásah v okamžiku nouze? Myslím, že v takovém případě byste se vyjádřil jinak. Řekl byste, páni, tak to teda bylo něco! Nebo něco na ten způsob. Nebo byste jenom povytáhl obočí. Abyste vytvořil pouto nebo odlehčil situaci. Jako bychom byli prostě dva chlápci, co jen tak žvaní a zabíjejí čas. Řekl jste děkuju mockrát, že jste nám s tím pomohl.“

Aaron namítl: „Snažil jsem se být zdvořilý.“

Reacher opáčil: „Taková formalita potřebuje podle mého názoru delší inkubační dobu. A řekl jste *s tím*. S čím? Protože jestli je pro vás nějaká událost *to*, musí být delší než zlomek vteřiny nouze. Musíte s ní být nějakou dobu obeznámený. Má spojitost s něčím, co se už odehrálo. S něčím, co existovalo ještě předtím, než ten kluk ukradl kabelu, a bude to pokračovat i poté. A použil jste množné číslo. Řekl jste, že jste *nám* pomohl. Vám a Bushovi. S něčím, co už znáte, s něčím, co už máte rozdělané a jenom se vám to vymknulo malinko z ruky, ale nedošlo zase až k tak velké škodě. Za to jste mi, myslím, poděkoval. Protože se vám nesmírně ulevilo. Všechno mohlo třeba dopadnout mnohem hůř, kdyby

ten kluk utekl. Proto jste řekl *mockrát*. Na triviální loupežné přepadení to bylo příliš procítěné. Ta záležitost pro vás měla větší význam.“

„Jenom jsem byl zdvořilý.“

„A myslím, že tu svědeckou výpověď potřebujete hlavně pro policejního šéfa a členy obecní rady, ne abyste nakrmil počítač. Abyste jim ukázal, že to není vaše vina. Abyste ukázal, že jste to nebyl vy, kdo málem zvoral dlouho probíhající operaci. Proto jste potřeboval zástupce veřejnosti. Jakoukoliv třetí stranu. Jinak byste museli svědčit každý sám, svým vlastním jménem. Museli byste si krýt navzájem záda, vy a Bush.“

„Šli jsme se projít.“

„Ani jste se na sebe nepodívali. Nenapadlo vás udělat cokoli jiného. Jenom jste se rozběhli za tou kabelou. Mysleli jste na ni celý den. Nebo celý týden.“

Aaron neodpověděl a nedostal se k další diskusi, protože se v tu chvíli otevřely dveře a nakoukla jimi neznámá hlava. Pokynula Aaronovi, že ho chce na slovíčko. Aaron uposlechl a dveře se zavřely. Ale Reacher si nestačil dělat starosti, jestli jsou zamčené, protože se opět otevřely, nakoukl do nich ještě jednou Aaron a oznámil: „Zbytek výsledku povědou jiní detektivové.“

Dveře se opět zavřely.

Opět se otevřely.

Vešel muž, který do nich strčil hlavu jako první. Následován podobným týpkem. Oba vypadali jako typičtí Novoangličané z historických černobílých fotografií. Produkt mnoha generací tvrdé práce a přísného sebeodříkání. Oba byli štíhlí a drátoví, samé šlachy a vazy, téměř vyzáblí. Měli na sobě kalhoty z bavlněného kepru a k nim kostkované košile pod modrými sportovními saky. Byli ostříhaní na ježka. Bez pokusu o styl. Čistě prakticky. Sdělili, že jsou z protidrogového oddělení státu Maine. Ze státní organizace. Vyšetřování na státní úrovni je nad vyšetřováním na úrovni okresu. Proto ten ukradený výsledek. Řekli, že mají pár otázek týkajících se toho, co Reacher viděl.

Usadili se na židle, které uprázdnil Aaron s Bushem. Muž nalevo se představil jako Cook a ten napravo jako Delaney. Vypadal na šéfa. Připravený převzít veškeré mluvení. O tom, co Reacher viděl, zopakoval. Nic jiného ho nezajímá. Není nutné dělat si obavy kvůli něčemu jinému.

Pak ale prohlásil: „Nejdřív potřebujeme informace o jednom konkrétním aspektu. Domníváme se, že naši kolegové z okresu ho vzali trochu moc na lehkou váhu. Přehlédli ho, možná z pochopitelných důvodů.“

Reacher se zeptal: „Co přehlédli?“

„V jakém jste byl rozpoložení, co přesně jste měl v úmyslu v okamžiku, kdy jste srazil toho kluka?“

„To myslíte vážně?“

„Vysvětlete to vlastními slovy.“

„Kolika?“

„Tolika, kolik jich budete potřebovat.“

„Chtěl jsem pomoci policajtům.“

„Nic víc?“

„Stal jsem se svědkem zločinu. Pachatel utíkal přesně mým směrem. Rychleji než pronásledovatelé. Nepochyboval jsem o jeho vině. Tak jsem mu zastoupil cestu. Ani jsem mu moc neublížil.“

„Jak jste věděl, že pronásledovatelé jsou policisté?“

„První dojem. Správný, nebo nesprávný?“

Delaney se krátce odmlčel.

Pak požádal: „Teď nám povězte, co jste viděl.“

„Určitě jste poslouchali, během prvního kola.“

„Poslouchali,“ potvrdil Delaney. „A také jsme si vyslechli váš rozhovor s detektivem Aaronem. Když odešel detektiv Bush. Máme pocit, že jste viděl víc, než jste uvedl ve své svědecké výpovědi. Něco, co souvisí s déle probíhající operací.“

„To byla spekulace,“ namítl Reacher. „Která nepatří do svědecké výpovědi.“

„Nesluší se to?“

„Patrně.“

„Jste slušný člověk, pane Reachere?“

„Snažím se.“

„Teď to ale můžete rozvést. Svědecká výpověď je sepsaná. Můžete spekulovat, co srdce ráčí. Co jste viděl?“

„Proč se mě ptáte?“

„Možná se vyskytl problém. A vy byste nám s ním mohl pomoci.“

„Jak bych vám mohl pomoci?“

„Býval jste vojenský policista. Víte, jak tyhle věci chodí. Dokážete si je dát do souvislostí. Co jste viděl?“

Reacher odpověděl: „Předpokládám, že jsem viděl, jak Aaron s Bushem pronásledují dívku s kabelou. Jednalo se o policejní sledování. Především o sledování kabely. Když došlo k přepadení, byla jim dívka úplně ukradená. Tipnul bych si, že dívka měla předat kabelu dosud neznámému podezřelému. Později. Na jiném místě. Měla to být dodávka nebo platba. Možná bylo důležité vidět to předání na vlastní oči. Neznámý podezřelý je možná členek řetězce. Proto tak vysoce postavení očití svědci. Nebo něco na ten způsob. Až na to, že plán nevyšel, protože zasáhl osud v podobě náhodného zlodějíčka. Prostě obrovská smůla. To se může stát nejlepšímu z nás. A není to žádná katastrofa. Operace se může zítra zopakovat.“

Delaney zavrtěl hlavou. „U nás se pohybuje v mnohem kalnějších vodách. Máme co do činění s lidmi, kteří jsou pro ně mrtví, když se nedostaví na schůzku. Pokažená operace se nedá zopakovat.“

„To je mi líto,“ odpověděl Reacher. „Ale člověk má prostě občas pech. Budete se s tím muset smířit.“

„To se vám snadno řekne.“

„Vůbec se mě to netýká,“ opáčil Reacher. „Není to můj problém. Jenom tudy projíždím.“

„O tom si musíme také promluvit. Jak vás seženeme, když bude potřeba? Nosíte u sebe mobilní telefon?“

„Ne.“

„Jak se s vámi dá tedy spojit?“

„Nijak.“

„Co vaše rodina a přátelé?“

„Z rodiny mi už nikdo nezbyl.“

„To nemáte ani přátele?“

„Ne takové, kterým bych musel každých pět minut volat.“

„Tak kdo ví, kde jste?“

„Já,“ odpověděl Reacher. „To úplně stačí.“

„Jste si jistý?“

„Zatím jsem nepotřeboval zachránit.“

Delaney přikývl. „Pojďme se vrátit k tomu, co jste viděl.“

„Ke které části?“

„Probereme to celé znovu. Možná není ještě po všem. Napadá vás nějaká jiná interpretace?“

„Nic není nemožné,“ řekl Reacher.

„Co by bylo trochu možné?“

„Za takovéhle debaty jsem dostával zapláceno.“

„Mohli bychom vám nabídnout okresní kávu.“

„Platí,“ přijal Reacher. „Bez cukru a mléka.“

Cook se zvedl a vrátil se s kávou. Reacher se napil a řekl: „Děkuju. Po zvážení musím říct, že to byla podle mě jenom náhodná událost.“

Delaney ho pobídl: „Použijte svou obrazotvornost.“

„Použijte svou,“ poradil Reacher.

„Dobře,“ podvolil se Delaney. „Dejme tomu, že Aaron s Bushem nevěděli kde, kdy, kdo ani jak, ale předpokládali, že kabelu nakonec změní majitele.“

„Dobře,“ souhlasil Reacher. „Dejme tomu.“

„A možná přesně to viděli. Jenom o něco dřív, než čekali.“

„Nic není nemožné,“ zopakoval Reacher.

„Musíme předpokládat, že pro zločince bylo důležité utajení a sáhli po bezpečnostních opatřeních. Třeba navrhli falešnou schůzku a měli v plánu zmocnit se tašky po cestě. V zájmu překvapení a nevypočitatelnosti. Což je vždycky nejlepší způsob, jak přelstít pronásledovatele. Možná si to dokonce nacvičili. Tvrdil jste, že se ta dívka vůbec nebránila. Rozplácla se na zem a pak vyskočila a utekla.“

Reacher přikývl. „Chcete tím říct, že neznámý podezřelý byl ten kluk v černé mikině. Bylo dopředu naplánované, že získá tu kabelu.“

Delaney přikývl. „A my jsme ho dostali, takže ta operace byla naprosto úspěšná.“

„To by pro vás bylo snadné řešení. A také příhodné.“

Delaney neodpověděl.

Reacher se zeptal: „Kde je teď ten kluk?“

Delaney ukázal na dveře. „Dvě místnosti odtud. Brzy ho odvezeme do Bangoru.“

„Přiznal se?“

„Zatím ne. Je to hodný, poslušný voják.“

„Až na to, že možná vůbec není voják.“

„Myslíme, že je. A myslíme, že promluví, až si uvědomí plný rozsah toho, co mu hrozí, když ho u soudu usvědčí.“

„Ještě jeden velký problém,“ upozornil Reacher.

„Jaký?“

„Ta kabelka mi přišla prázdná. Co by to bylo za dodávku nebo za platbu? Pochybuju, že byste dosáhl odsouzení na základě stopování prázdné kabelky.“

„Ta kabelka nebyla prázdná,“ oznámil Delaney. „Alespoň ne původně.“

„Co v ní bylo?“

„K tomu se ještě dostaneme. Ale nejprve se musím vrátit na začátek. K první otázce, kterou jsem vám položil. Abych měl jistotu. O tom, co přesně jste měl v úmyslu.“

„Pomáhal jsem policajtům.“

„Opravdu?“

„Trápí vás právní zodpovědnost? Jako civilista, který poskytl pomoc, mám nárok na stejnou imunitu jako strážci zákona. A tomu klukovi se kromě toho nic nestalo. Má nanejvýš pár modřin. Možná odřené koleno. Žádný problém. Pokud tady nemáte opravdu hodně divného soudce.“

„Naši soudci jsou v pořádku. Když rozumějí kontextu.“

„Jaký jiný kontext se nabízí? Stal jsem se svědkem trestného činu. Policejní oddělení si jasně přálo chytit pachatele. Pomohl jsem jim. A vy tvrdíte, že by to mohl být problém?“

Delaney požádal: „Omluvíte nás na chvíli?“

Reacher neodpověděl. Cook s Delaneyem se zvedli a protáhli se kolem našikmo postaveného stolu. Zamířili ke dveřím a opustili místnost. Dveře se za nimi zabouchly. Reacher si byl tentokrát jistý, že jsou zamčené. Pohlédl na zrcadlo. Nespatřil nic jiného než svůj obraz, šedivý se zeleným nádechem.

Deset minut vašeho času. Co tak strašného by se mohlo stát?

Nestalo se nic. Celé tři dlouhé minuty. Pak se vrátili Cook s Delaneyem. Opět se posadili, Cook nalevo a Delaney napravo.

Delaney řekl: „Vy tvrdíte, že jste poskytl pomoc policejním silám.“

Reacher potvrdil: „Správně.“

„Chtěl byste to prohlášení změnit?“

„Ne.“

„Jste si jistý?“

„Vy snad ne?“

„Ne,“ řekl Delaney.

„Proč ne?“

„Domníváme se, že pravda je značně jiná.“

„Jak to?“

„Domníváme se, že jste měl od toho kluka převzít kabelu. Stejným způsobem, jako ji převzal on od té dívky. Měl to být druhý moment překvapení a nepředvídatelný figl.“

„Kabela dopadla na zem.“

„Máme svědky, kteří potvrdili, že jste se k ní sehnul, abyste ji sebral.“

„Rozmyslel jsem si to. Nechal jsem ji ležet. Zvedl ji Aaron.“

Delaney přikývl. „A v tu chvíli už byla prázdná.“

„Chcete mi prohledat kapsy?“

„Domníváme se, že jste kabelu vyprázdnil a předal její obsah někomu z přihlížejících.“

„Cože?“

„Pokud byl použit dvojitý figl, tak proč ne také trojitý?“

„Blbost,“ rozhořčil se Reacher.

Delaney prohlásil: „Jacku-bez prostředního jména-Reachere, zatýkám vás kvůli zločinnému spolčení s vyděračskou organizací. Máte právo mlčet. Cokoliv řeknete, může být použito proti vám. Před dalším výsledkem máte nárok na právníka. Pokud si ho nemůžete dovolit, bude vám přidělen na náklady daňových poplatníků.“

Dostavili se čtyři okresní policisté, tři s vytasenými pistolemi a čtvrtý s brokovnicí šikmo vlevo vzhůru přes prsa. Cook s Delaneyem na druhé straně stolu jen odhrnuli klopy a předvedli glocky 17 v podpažních pouzdrech. Reacher zůstal klidně sedět. Šest proti jednomu. Příliš velká přesila. Malá naděje na výhru. Plus nervózní napětí ve vzduchu, plus prsty na spoušti, plus naprosto neznámá úroveň výcviku, zručnosti a zkušenosti.

Chyby se stávají.

Reacher nehybně seděl.

Prohlásil: „Chci obhájce ex offo.“

Poté neřekl vůbec nic.

Spoutali mu ruce za záda, vystrkali ho do chodby a provedli ho kolem dvou rohů a zamčenými ocelovými dveřmi v betonovém rámu do zadržovací části stanice, která sestávala ze tří prázdných cel v úzké chodbě za stolem na příjmu. Jeden z okresních policistů zastrčil pistoli, přistoupil k Reacherovi a sundal mu pouta. Reacher odevzdal pas, kartu do bankomatu, svůj kartáček na zuby, sedmdesát dolarů v bankovkách, sedmdesát pět centů ve čtvrtáčích a tkaničky od bot. Výměnou dostal šťouchanec do zad a ubytování v první cele v řadě. Zařinčely za ním dveře a zámek zaklapl hlasitě jako rána kladivem do kolejnice. Policajti si ho ještě vteřinu prohlíželi, jako návštěvníci v zoologické zahradě, a pak se otočili, prošli jeden za druhým kolem stolu na příjmu a opustili zadržovací prostor. Reacher zaslechl, jak se za posledním z nich zavřely ocelové dveře. Zaslechl zámek.

Čekal. V čekání byl dobrý. Byl trpělivý člověk. Neměl kam jít a měl celý čas světa na to, aby se tam dostal. Posadil se na postel, která byla z litého betonu stejně jako stolek se zabudovanou židlí. Židle měla malý kulatý polštářek ze stejného tenkého pěnového materiálu potaženého vinylem jako matrace na posteli. Záchod byl ocelový, s vyhloubeným vrškem, který sloužil jako umyvadlo. Tekla pouze studená voda. Jako v nejmizernějším motelovém pokoji na světě, zredukovaném na naprosté minimum a zmenšeném pod téměř neúnosnou mez. Pradávní architekti použili dokonce víc betonu než ve zbytku budovy. Jako by vězni dokázali vyprodukovat větší sílu než atomová bomba.

Reacher měřil v hlavě čas. Uplynuly dvě hodiny, začala třetí a pak se objevil nejmladší z okresních policajtů, aby zkontroloval situaci. Podíval se mřížemi a zeptal se: „Jste v pořádku?“

„Nic mi nechybí,“ odpověděl Reacher. „Mám leda trochu hlad. Už minula doba oběda.“

„To bude problém.“

„Onemocněl vám šéfkuchař?“

„Šéfkuchaře nemáme. Jídlo si necháváme posílat. Z bistra na konci

bloku. Oběd smí stát čtyři dolary. To je ale okresní sazba. Vy jste státní vězeň. Nevíme, na co máte nárok.“

„Doufám, že na trochu dražší oběd.“

„Musíme to vědět jistě. Jinak nám zůstanou na krku náklady.“

„Neví to Delaney? Nebo Cook?“

„Ti odjeli do svého hlavního stanu v Bangoru. Odvezli tam toho druhého podezřelého.“

„Kolik vynakládáte na večere?“

„Šest a půl.“

„Na snídane?“

„Na snídani tady už nebudete. Jste státní vězeň. Jako ten druhý podezřelý. Večer si pro vás přijedou.“

Mladý policista se vrátil za hodinu s grilovaným sýrovým sendvičem a kolou v polystyrénovém kelímku. Tři dolary a pár drobných. Detektiv Aaron prý řekl, že jestli stát platí méně než tohle, doplatí zbytek ze svého.

„Vyřídte mu, že děkuju,“ řekl Reacher. „A povězte mu, ať si dá pozor. Laskavost za laskavost.“

„Pozor na co?“

„Na jaký stožár vyvěsí svou vlajku.“

„Co to má znamenat?“

„Buď tomu bude rozumět, nebo nebude.“

„Chcete tím říct, že jste nevinný?“

Reacher se usmál. „Předpokládám, že tohle jste už slyšel.“

Mladík přikývl. „Říkají to všichni. Nikdo z vás ještě nikdy nic neprovedl. Nic jiného nečekáme.“

Potom policista odešel, Reacher snědl svůj oběd a vrátil se k čekání.

O další dvě hodiny později se mladý policista dostavil potřetí. „Je tady obhájkyně ex offa,“ oznámil. „Probírá váš případ po telefonu se státní policií. Jsou ještě v Bangoru. Právě teď se baví. Za chvíli je u vás.“

Reacher se zeptal: „Jaká je?“

„V pohodě. Jednou mi ukradli auto a pomohla mi s pojišťovnou. Chodila s mou sestrou na střední školu.“

„Kolik je vaší sestře?“

„Je o tři roky starší než já.“

„A kolik je vám?“

„Dvacet čtyři.“

„Zaplatila vám pojišťovna škodu?“

„Částečně.“

Pak policista poodešel a posadil se na židličku za stolem na příjmu. Patrně aby vytvořil dojem řádné vězeňské péče, když je teď v domě právníčka, usoudil Reacher. Sám zůstal tam, kde byl. Na posteli. Jenom čekal.

O třicet minut později se objevila právníčka. Pozdravila policistu na příjmu, kamarádsky, jako mladšího bratra své spolužačky ze střední školy. Pak dodala něco dalšího, právnicky a tiše, na téma soukromí klienta, a policista se zvedl a odešel. Zavřel za sebou ocelové dveře. Zavládlo ticho. Právníčka se podívala přes mříže na Reachera. Jako návštěvnice v zoologické zahradě. Jako by se dívala na gorilu. Byla středně vysoká, středně stavěná, v černém kostýmu. Měla krátké hnědé vlasy prosvětlené melírem, hnědé oči, kulatý obličej a ústa se svěšenými koutky. Jako by se neusmívala, ale mračila. Jako by v životě zažila spoustu zklamání. V ruce držela koženou aktovku, tak nacpanou, že nešel zavřít zip. Vykukoval z ní žlutý poznámkový blok. Ručně popsaný poznámkami.

Postavila aktovku na podlahu a přinesla si zpoza stolu na příjmu stoličku. Postavila ji před Reacherovu klec, posadila se a udělala si pohodlí, kolena přitisknutá pevně k sobě a podpatky zaháknuté o trnož. Jako na řádné schůzce s klientem, kde jedna osoba sedí na jedné straně stolu a druhá na druhé, až na to, že chyběl stůl. Dětila je jen stěna silných, hustých mříží.

Sdětila: „Jmenuju se Cathy Clarková.“

Reacher neřekl nic.

Cathy dodala: „Omlouvám se, že mi to tak dlouho trvalo. Měla jsem nabitý pracovní program.“

Reacher se zeptal: „Děláte také do realit?“

„Většinu času.“

„Kolik kriminálních případů jste už měla?“

„Jeden dva.“

„Mezi jedním a dvěma je velký procentuální rozdíl. Kolik přesně?“

„Jeden.“

„Vyhrála jste?“

„Ne.“

Reacher nic neřekl.

Cathy upozornila: „Dostanete, koho vám dají. Takhle to chodí. Existuje seznam. Byla jsem dneska první na řadě. Jako taxík ve frontě na letišti.“

„Proč se nebavíme v konferenční místnosti?“

Cathy neodpověděla. Reacher nabyl dojmu, že se jí líbí mříž. Nabyl dojmu, že jí vyhovuje, že jsou oddělení. Jako by jí to dodávalo jistý pocit bezpečí.

Zeptal se: „Myslíte si, že jsem vinný?“

„Na tom, co si myslím, vůbec nezáleží. Záleží na tom, co můžu udělat.“

„Což je co?“

„Pojďme si popovídat,“ navrhla Cathy. „Musíte vysvětlit, proč jste tam byl.“

„Někde jsem být musel. Oni musejí vysvětlit, proč bych prozradil svého společníka. Vydal jsem jim ho přímo do rukou.“

„Myslí si, že to bylo z nešikovnosti. Chtěl jste jenom popadnout kabelu a omylem jste ho srazil k zemi. Myslí si, že kluk měl utíkat dál.“

„Proč jsou do státní operace zapojení okresní detektivové?“

„Rozpočet,“ objasnila Cathy. „A také se dělí o zásluhy, aby byly spokojené všechny strany.“

„Nepopadl jsem tu kabelu.“

„Mají čtyři svědky, kteří vypověděli, že jste se pro ni sklonil.“

Reacher nic neřekl.

Cathy se zeptala: „Proč jste tam byl?“

„Po tom náměstí se pohybovalo třicet lidí. Proč tam byli oni?“

„Existuje důkaz, že ten kluk utíkal přímo k vám. Ne přímo k nim.“

„Takhle se to nestalo. Zastoupil jsem mu cestu.“

„Přesně tak.“

„Myslíte si, že jsem vinný.“

„Nezáleží na tom, co si myslím,“ zopakovala Cathy.

„Co bylo podle nich v té kabele?“

„To ještě neřekli.“

„Není to protiprávní? Neměl bych vědět, z čeho mě obvinili?“

„Řekla bych, že se zatím neděje nic protizákonného.“

„To jste řekla vy. Potřebuju lepší ujistění.“

„Jestli chcete jiného právníka, klidně si poslužte a zaplaťte za něj.“

Reacher se tázal: „Promluvil už ten kluk v mikině?“

„Tvrdí, že to byla obyčejná krádež. Prý si myslel, že ta holka tu tašku používá jako kabelku. Doufal, že získá hotovost a kreditní kary. Možná i mobil. Státní agenti se na to dívají jako na nacvičenou krycí historku, jen tak pro jistotu.“

„Proč jsem podle nich také neutekl? Proč jsem tam zůstal?“

„Stejně objasnění. Nacvičená krycí historka. Pro případ, že se něco zvrtně. Viděl jste, jak se zmocnili vašeho parťáka, tak jste oba okamžitě přešli na plán bé. On je lupič a vy pomáháte policejním silám. On si vyslouží minimální trest a vy poklepání na rameno. Domnívají se, že jste to měli dobře připravené. Prý se jedná o velkou věc.“

Reacher přikývl. „Jak velká je ta věc podle vás?“

„Jedná se o důležité vyšetřování. Probíhá už dlouhou dobu.“

„Myslíte, že bylo drahé?“

„Dokážu si to představit.“

„V dobách, kdy se hledí na rozpočet.“

„Rozpočet byl vždycky důležitý.“

„Stejně jako ego, pověst a služební výkazy. Představte si Delaneyho a Cooka. Vžijte se do nich. Dlouhodobé a nákladné vyšetřování se zhatí kvůli hloupé náhodě. Ocitnou se na začátku. Možné je to ještě horší. Není cesty zpátky. Spousta obličejů zrudlých hanbou. Tak co si počít?“

„Nevím.“

„Lidská povaha,“ pravil Reacher. „Nejdřív křičeli, kleli a bouchali pěstí do zdi. Pak zapůsobil jejich pud sebezáchovy. Začali hledat způsob, jak si zachránit kůži. Způsob, jak zařídit, aby operace vypadala jako velký úspěch. Agent Delaney to přesně takhle řekl. Dostali nápad, že by se ten kluk mohl stát součástí habaďůry. Potom poslouchali, když jsem se bavil s Aaronem. Slyšeli, jak jsem řekl, že nemám trvalé bydliště.“

Jsem vagabund, podle Aaronových vlastních slov. Což je přivedlo na ještě lepší nápad. Dvojnásobný. Budou tvrdit, že dopadli dva chlapy a celou tu zatracenou věc sprovodili ze světa. Vyslouží si poklepávání po rameni a pochvalné dopisy.“

„Vy tvrdíte, že je ten případ vymyšlený?“

„Vím, že je vymyšlený.“

„To je přitažené za vlasy.“

„Dvakrát si mě prověřili. Aby měli jistotu. Utvrdili se v tom, že u sebe nenosím mobilní telefon. Utvrdili se v tom, že nikdo neví, kde se pohybuju. A došli k závěru, že ze mě bude dokonalý obětní beránek.“

„Souhlasil jste s názorem, že ten kluk je víc než obyčejný zlodějíček.“

„Jenom hypoteticky,“ upozornil Reacher. „A bez velkého nadšení. V rámci profesionální debaty. Vmanévrovali mě do ní. Řekli, že vím, jak tyhle věci chodí. Sprádali sítě, aby si zachránili kůži. A já jsem jim vyhověl. Patrně ze slušnosti.“

„Řekl jste, že by to bylo možné.“

„Proč bych to říkal, kdybych do toho byl zapletený?“

„Myslí si, že to byl dvojitý bluf.“

„Tak chytrý zase nejsem,“ opáčil Reacher.

„Domnívají se, že jste. Sloužil jste u elitní jednotky vojenské policie.“

„Nestál bych v tom případě na jejich straně?“

Právníčka neřekla nic. Jen se nepatrně zavržela na stoličce. Nervozita, usoudil Reacher. Nedostatek pochopení. Nedůvěra. Možná dokonce odpor. Touha vypadnout. Lidská povaha. Věděl, jak tohle chodí.

Požádal: „Podívejte se na časovou posloupnost na nahrávce. Slyšeli, jak jsem řekl, že nemám trvalé bydliště, v hlavě se jim začala otáčet kolečka a velice brzy poté převzali výslech a ocitli se se mnou v jedné místnosti. Pak zase odešli, jenom na minutu. Aby si promluvili mezi čtyřma očima. Potřebovali se dohodnout, jestli toho mají dost. Jestli to bude fungovat. Rozhodli se, že ano. Tak se vrátili a zatkli mě.“

„S tímhle nemůžu předstoupit před soud.“

„S čím můžete předstoupit?“

„S ničím,“ dopověděla Cathy. „Můžu nanejvýš požádat o dohodu.“

„To myslíte vážně?“

„Naprosto. Budete obviněný z velice závažného zločinu. Předloží

soudu věrohodnou teorii a nechají ji podpořit svědectvím očitých svědků z řad obyčejných občanů státu Maine, kteří jsou buď doslova, nebo obrazně kamarádi a sousedé porotců. Vy jste černá ovce s přinejmenším podivným životním stylem. Odkud vůbec pocházíte?“

„Odnikud konkrétně.“

„Kde jste se narodil?“

„V západním Berlíně.“

„Vy jste Němec?“

„Ne, můj otec sloužil u námořní pěchoty. Narodil se v New Hampshiru. Západní Berlín bylo přechodné působiště, kam ho na nějakou dobu převeleli.“

„Takže vy jste odjakživa voják?“

„Už jako malý kluk.“

„To není dobré. Lidé vám poděkují za službu vlasti, ale hluboko v duši vás budou podezírat, že se na vás podepsalo nějaké trauma. Hrozí reálné nebezpečí, že vás odsoudí, a pokud se tak stane, půjdete na dlouhou dobu do vězení. Daleko bezpečnější by bylo přiznat se k méně závažnému přečinu. Ušetřil byste jim čas a peníze na komplikované soudní přelíčení. To se hodně počítá. Mohl by to být rozdíl pět až dvacet let. Byla by ode mě jako od vaší právničky nedbalost, kdybych vám to nedoporučila.“

„Vy mi doporučujete pět let za zločin, kterého jsem se nedopustil?“

„Každý tvrdí, že je nevinný. Poroty to vědí.“

„A právníci?“

„Klienti lžou neustále.“

Reacher nic neřekl.

Cathy oznámila: „Chtějí vás dneska večer přesunout do Warrenu.“

„Co je Warren?“

„Státní vězení.“

„Skvělé.“

„Podala jsem žádost, aby vás nechali ještě den dva tady. Je to pro mě pohodlnější.“

„A jak jste dopadla?“

„Žádost zamítli.“

Reacher nic neřekl.

Jeho právnička sdělila: „Zítř ráno vás převezou zpátky na slyšení ve věci obžaloby. Soud je v téhle budově.“

„Takže během necelých dvanácti hodin budu putovat tam a zpátky? To není zrovna úsporné. Měl bych zůstat tady.“

„Dostal jste se do systému. Takhle to probíhá. Už nic nebude dávat smysl. Zvykněte si na to. Ráno si promluvíme o žádosti o dohodu. Radím vám, abyste se nad ní přes noc pořádně zamyslel.“

„Co kauce?“

„Kolik můžete zaplatit?“

„Asi tak sedmdesát dolarů plus drobné.“

„Soud by to považoval za urážku. Radši to ani nezkoušejte.“

Pak sklouzla Cathy ze stoličky, popadla přecpanou aktovku a vyšla z chodby. Reacher zaslechl, jak se otevřely a zavřely ocelové dveře. Opět se rozhostilo ticho.

Deset minut vašeho času. Co tak strašného by se mohlo stát?

Uplynula další hodina. A pak se vrátil mladý policista. Sdělil, že stát odsouhlasil stejných šest dolarů padesát na večeri, které by uhradil okres. Řekl, že v bistru se za ně dá dostat téměř cokoliv. Odrecitoval jídelníček, který byl obsáhlý. Reacher se zamyslel. Možná koláč s kuřecím masem. Nebo těstoviny. Nebo vajíčkový salát. Začal se mezi nimi nahlas rozhodovat. Policista doporučil koláč. Řekl, že chutná dobře. Reacher si nechal poradit. Plus kávu, požádal. Spoustu kávy, zdůraznil, opravdu moře, v termosce, aby nevychladla. S pořádným porcelánovým hrníčkem a podšálkem. Bez smetany a cukru. Policajt si to napsal pahýlem tužky na útržek papíru.

Potom se otázal: „Byla ta obhájkyň ex offio v pořádku?“

„Jasně,“ potvrdil Reacher. „Přišla mi jako příjemná dáma. A také chytrá. Domnívá se, že nejspíš došlo k malému nedorozumění. Tihle státní policajti se prý čas od času nechají unést nadšením. Ne jako tady na okrese. Vy máte zdravý rozum.“

Policajt přikývl. „To se opravdu občas stane.“

„Řekla, že už zítř ráno budu nejspíš venku. Mám zůstat v klidu a důvěřovat systému.“

„Tak to bývá obvykle nejlepší,“ potvrdil mladík. Zastrčil si do kapsy košile papírek s poznámkami a odešel.

Reacher zůstal na posteli. Čekal. Cítil, jak budova utichá. Denní směna odjela domů a nastoupila noční. V menším počtu. Rozpočet. Venkovský okres v řídce osídlené části státu. Potom se vrátil mladý policista s jídlem. Téměř určitě to pro něj byl poslední úkol dne. Nesl tác s porcelánovým talířem přikrytým kovovým poklopem, s bílou baňatou plastovou termoskou na kávu, s podšálkem, na kterém stál vzhůru obrácený hrníček, a s nožem a vidličkou zabalenými v ubrousku.

Plastová termoska představovala klíčovou složku. Byla příliš vysoká, než aby prošla vodorovnou podávací škvírou v mřížích. Policajt ji nemohl položit na bok. Začala by se kutálet a káva by vytekla na koláč. Nemohl ji podat samostatně skrz mříže, protože byly příliš blízko u sebe a zadržla by se baňatým břichem.

Mladík zaváhal, nejistý co udělat.

Bylo mu čtyřiaadvacet. Ještě mu teklo mléko po bradě. Neznal Reachera jinak než jako starocha, který seděl celou dobu na posteli, poklidně a rezignovaně. Nekřičel ani neječel. Nestěžoval si. Nechoval se agresivně.

Důvěra v systém.

Žádné nebezpečí.

Chytí tác do jedné ruky a roztáhne pod ním prsty, jako profesionální číšník. Odepne z opasku klíče. Odemkne mříž a otevře ji prstem na noze. Má prázdné pouzdro. Beze zbraně. Standardní praxe všude na světě. Vězeňští dozorcí nebývají ozbrojeni. Kdyby se procházeli mezi zavřenými vězni s nabitou zbraní, koledovali by si jedině o malér. Mladý policista vejde do cely. Pověsí klíče zpátky na opasek a vezme tác do obou rukou. Obrátí se k betonovému stolků.

A betonový stůl je umístěn tak, že vznikne několik různých možností.

Reacher čekal.

Marně.

Kluk byl typ zelenáče, který si nechá ukradnout auto, ale nebyl úplně pitomý. Položil tác na podlahu před celu, jenom dočasně, vzal z něj termosku, hrníček a podšálek, vyrovnal je na nesprávné straně mříží, a pak popadl tác a prostrčil ho škvírou. Reacher ho přebral. Když se bude chtít napít, bude muset prostrčit zápěstí mřížemi a nalít si za nimi. Hrníček projde. Možná bez podšálku, ale kdo by si stěžoval. Nebyla to večere v Ritzu.

Policista pravil: „Poslužte si.“

Ne úplně pitomý.

„Děkuju,“ vyjádřil Reacher přesto vděčností.

Mladík popřál: „Dobrou chuť.“

Reacher si nepochutnal. Koláč byl odporný a káva slabá.

O hodinu později si přišel jiný policista pro špinavé nádobí. Noční hlídka. Reacher oznámil: „Potřebuju mluvit s detektivem Aaronem.“

Nový policista sdělil: „Není tady. Odjel domů.“

„Zavolejte ho. Okamžitě. Je to důležité.“

Policista neodpověděl.

Reacher řekl: „Když zjistí, že jsem požádal, abyste ho zavolal, a vy jste to neudělal, nakope vám zadek. Nebo vám odebere policejní odznak. Zaslechl jsem, že máte problémy s rozpočtem. Kdybych byl vámi, snažil bych se neposkytnout záminku.“

„O co kráčí?“

„Získá zářez na opasku.“

„Vy se chcete přiznat?“

„Možná.“

„Jste státní vězeň. My jsme okres. Je nám jedno, co jste provedl.“

„Přesto ho zavolejte.“

Policista neodpověděl. Jen odnesl ták a zavřel za sebou ocelové dveře.

Musel ale zavolat, protože za devadesát minut se dostavil Aaron. Večer se nachýlil do druhé poloviny. Aaron měl na sobě stejný oblek. Nevypadal ani dychtivě, ani našťvaně. Tvářil se neutrálně. Možná malinko zvědavě. Podíval se mříží.

Zeptal se: „Co chcete?“

Reacher odpověděl: „Popovídat si o tom případu.“

„Je to státní záležitost.“

„Není, pokud se jednalo o obyčejné přepadení.“

„Což se nejednalo.“

„Vy tomu věříte?“

„Byl to věrohodný způsob, jak zmařit sledování.“

„A co já jako druhá tajná složka?“

„To je také věrohodné.“

„Byl by to zázrak koordinace. Nemáte pocit? Přesně správné místo, přesně správný čas.“

„Mohl jste tam čekat celé hodiny.“

„Ale čekal jsem tam? Co říkají vaši svědci?“

Aaron neodpověděl.

Reacher poradil: „Podívejte se na čas na záznamu. Jak jsme se spolu bavili. Představte si posloupnost. Delaney se do mě pustil kvůli něčemu, co zaslechl.“

Aaron přikývl. „To už vyřídila vaše právnička. Obětní beránek, protože jste bezdomovec. Nepřesvědčilo mě to.“

„Co takhle důvodná pochybnost?“ otázal se Reacher.

„Jsem detektiv. Důvodná pochybnost je pro porotu.“

„Bude se vám líbit, když skončí ve vězení nevinný člověk?“

„Vina a nevina jsou pro porotu.“

„Co když mě osvobodí? Bude se vám líbit, když se váš případ zhroutl jako domeček z karet?“

„Není to můj případ. Je to státní záležitost.“

Reacher požádal: „Poslechněte si ještě jednou ten záznam. Zaměřte se na časový průběh.“

„To nejde,“ odpověděl Aaron. „Žádný záznam neexistuje.“

„Řekli jste mi, že všechno nahráváte.“

„Jsme okresní policie. Nemůžeme nahrávat státní výslech. Nespadá pod naši pravomoc. Takže jsme přerušili nahrávání.“

„Jde o tu část předtím. Když jsme se bavili my dva.“

„Ta část se nepovedla. Vymazala se, když jsme vypnuli nahrávání.“

„Vážně?“

„Technické chyby se stávají.“

„Kdo stiskl tlačítko?“

Aaron neodpověděl.

„Kdo to byl?“ pobídl ho Reacher.

„Delaney,“ přiznal Aaron. „Když převzal výslech. Omluvil se. Řekl, že neznal náš přístroj.“

„Vy jste mu věřil?“

„Proč bych mu nevěřil?“

Reacher nic neřekl.

„Chyby se stávají,“ zopakoval Aaron.

„Jste si jistý, že to byla chyba? Jste si jistý, že se vás nesnaží opít rohlíkem? Jste si jistý, že nezametají stopy?“

Aaron nic neřekl.

Reacher se ho zeptal: „To jste něco takového ještě nezažil?“

„Co ode mě chcete slyšet? Je to můj kolega.“

„To jsem taky.“

„Býval jste, kdysi dávno. Teď jste jenom civilista, který se zatoulal do našeho města.“

„To budete jednou taky. Chcete, aby všechny ty roky vůbec nic neznamenaly?“

Aaron neodpověděl.

Reacher ho upozornil: „Na začátku jste mi řekl, že poroty nemají výpovědi policistů vždycky v lásce. Proč tomu tak je? To se ty poroty vždycky mylí?“

Žádná odpověď.

Reacher se zeptal: „To si nepamatujete, co bylo na té nahrávce?“

„I kdybych si to pamatoval, bylo by to moje slovo proti státu. A to by nemělo zrovna velkou váhu, co říkáte?“

Reacher nic neřekl. Aaron se díval ještě minutu mřížemi a potom zase odešel.

Reacher ležel na zádech na úzké posteli, loket přitlačený ke stěně a ruku s lehce pokrčenými prsty pod hlavou. *Podívejte se na časovou posloupnost*, řekl. Probíral v hlavě, co si pamatoval z prvního rozhovoru s Aaronem. V zelené místnosti připomínající bunkr. Svědeckou výpověď. Zahájení. Jméno, datum narození, číslo sociálního pojištění. Adresa. Žádné trvalé bydliště a tak dále a tak dále. Představil si, jak poslouchá Delaney. Malý reproduktor v sousední místnosti. *Takže jinými slovy řečeno, jste bezdomovec*, shrnul Aaron. Delaney slyšel, jak to řekl. Jasně a nahlas. Jak dlouho mu trvalo zavěřit příležitost a skočit po ní?

Příliš dlouho, usoudil Reacher.

Po úvodu následovaly efektní kecy o posttraumatické stresové poruše a sto desáté jednotce, handrkování, jestli by byla Aaronova výpověď

užitečná nebo škodlivá, a pak samotná svědecká výpověď, pečlivě, vyrovnaně, logicky, podrobně, jasně a pomalu. Potom soukromá rozprava. Poté, co odešel Bush. Spekulace a sémantický rozbor. *Řekl jste, děkuju mockrát, že jste nám s tím pomohl.* A tak dále. Spousta řečí. Dohromady zhruba sedm minut. Nebo osm nebo devět.

Nebo deset.

Příliš mnoho času.

Delaney reagoval na něco jiného.

Na něco, co uslyšel později.

V deset, podle hodin v Reacherově hlavě, zaduněly v chodbě před ocelovými dveřmi těžké kroky. Dveře se otevřely a vešlo šest lidí. Jiné uniformy. Státní policie. Vězeňský doprovod. Na opascích měli slzný a pepřový sprej a tasery. Pouta na ruce a nohy a tenké kovové řetězy. Věděli, co dělají. Přinutili Reachera otočit se zády k mřížím a vysunout ruce škvírou na podávání jídla. Spoutali mu zápěstí, přitáhli je k sobě, přidřepili a prostrčili ruce mřížemi, stejně, jako když si naléval kávu, ale z opačné strany. Nasadili mu pouta na kotníky na nohou, spojili je a provlékli řetěz k poutům na rukách. Pak odemkli mříž a otevřeli ji. Reacher se vyšoural ven, malými krůčky, a strážci ho zastavili u stolu na příjmu, kde vyndali ze zásuvky jeho majetek. Pas, kartu do bankomatu, kartáček na zuby, sedmdesát dolarů v bankovkách, sedmdesát pět centů ve čtvrtácích a tkaničky od bot. Vložili všechno do olivově zelené obálky a zalepili ji. Pak ho eskortovali ze zadržovacího prostoru, tři vpředu a tři vzadu. Provedli ho zatočenou chodbou pod nízkým betonovým stropem na parkoviště. Vedle vraku SUV v zadním rohu stál šedivý školní autobus se zadrátovanými okny. Reachera strčili dovnitř a usadili na zadní lavici. Nikdo jiný autobusem necestoval. Jeden ze členů doprovodu se posadil za volant a zbývajících pět těsně k sobě dopředu.

Krátce před půlnocí dorazili do Warrenu. Vězení bylo vidět na dva kilometry daleko, jasná oblouková světla vystupující z oparu. Autobus zastavil s motorem běžícím na volnoběh u brány, přejely po něm reflektory, brána se otevřela a autobus vjel dovnitř. Počkal u druhé brány a zůstal stát v jasně osvětleném prostoru u železných dveří označených *Příjem vězňů*. Reachera eskortovali dovnitř, po pravé odbočce křižovatky

ve tvaru Y k zadržovacím celám pro vězně, kteří ještě nebyli odsouzeni. Sundali mu pouta a řetěz. Majetek v olivové obálce byl zaregistrován a Reacher vyfasoval bílý overal a modré boty do sprchy. Pak ho strčili do cely více méně stejné jako ta, kterou právě opustil. Zabouchla se mříž a v zámku se otočil klíč. Doprovod odešel a o minutu později zhaslo světlo a blok se ponořil do hlučné, neklidné temnoty.

Světlo se rozsvítilo v šest ráno. Reacher zaslechl dozorce, jak odmyká jednu celu za druhou. Po chvíli dorazil k Reacherovi. Byl to úskočně vypadající třicátník. Oznamil: „Běžte na snídani.“

Snídaně se podávala ve velké nízké místnosti, která páchla po vařeném jídle a dezinfekci. Reacher se zařadil za dvanáct dalších vězňů. Kluk v černé mikině mezi nimi nebyl. Patrně sedí pořád v Bangoru, usoudil Reacher, v hlavním stanu Národního úřadu pro kontrolu obchodu s drogami. Možná mluví, možná nemluví. Reacher dorazil k výdeji a dostal lžící svítivě žluté kaše, což byla možná míchaná vajíčka, na plátek čehosi, co byl možná bílý chleba, s melaminovým hrnkem naplněným do půlky čímsi, co mohla být káva. Nebo použitá voda na nádobí z předchozího večera. Posadil se na lavici u prázdného stolu a pustil se do jídla. Vězňové kolem něj byli nesourodá směsice, většinou vyjukaní a zamlklí. Zadní část Reacherova mozku automaticky zhodnotila nebezpečí a dospěla k závěru, že nehrozí nic strašného, až na zkažené zuby a infekci.

Po snídani je všechny vyhnali na povinnou hodinku na čerstvém vzduchu. Křídlo pro neodsouzené vězně bylo mnohem menší než část pro odsouzené, a mělo proto mnohem menší dvůr, zhruba velikosti basketbalového hřiště. Od odsouzenců ho odděloval vysoký drátěný plot. Plot měl branku zajištěnou zástrčkou, ale nezamčenou. Dozorce, který je vypustil ven, u ní zaujal postavení. Za zády se mu probouzelo na obloze bezbarvé jarní svítání.

Na větší části dvora se hemžila spousta mužů v různě barevných overalech. Byly jich stovky. Pohybovali se ve skupinkách. Někteří vypadali jako zoufalé typy. Jeden měl dobré dva metry a sto čtyřicet kilo. Připomínal karikaturu dřevorubce ze starých časů Maine. Chyběla mu jenom kostkovaná vlněná košile a oboustranná sekera. Byl větší než Reacher,

což byla statistická rarita. Stál šest metrů daleko a díval se skrz drátěný plot. Díval se na Reachera. Reacher opětoval jeho pohled. Z očí do očí. Obr se přiblížil. Reacher se dál díval. Ve vězení nebezpečné chování. Ale kdyby uhnul pohledem, dostal by se na cestu do pekla. Dal by najevo příliš velkou povolnost. Otázky hierarchie je nejlepší vyřídit hned při prvním střetu. Lidská povaha. Reacher věděl, jak tyhle věci fungují.

Obr přistoupil k plotu.

Zeptal se: „Na co čumíš?“

Standardní zahájení hry. Staré jako lidstvo. Reacher se měl polekat a odpovědět *Na nic*. A obr by se pak naštvál a zeptal by se *To jsem pro tebe nic?* Tím by se všechno jedině zhoršilo. Je lepší nenechat zajít situaci takhle daleko.

Takže Reacher opáčil: „Dívám se na tebe, sráči.“

„Jak jsi mi to řekl?“

„Sráči.“

„Jsi mrtvej.“

„Zatím nejsem,“ odpověděl Reacher. „Když jsem se na sebe naposledy podíval, byl jsem ještě naživu.“

Přesně v tu chvíli nastal ve vzdáleném rohu rozlehlejšího dvora velký rozruch. Reacher si později uvědomil, že byl pečlivě načasovaný. Mezi vězni proběhla šeptaná zpráva a signál, postupně od muže k muži. Ozval se vzdálený křik, jekot a zvuky boje. Na věžích se rozzářily světlomety a otočily se daných směrem. Zapraskaly vysílačky. Všichni tam vyrazili. Včetně dozorců. Včetně dozorce u branky vedoucí na malý dvůr. Protáhl se jí a rozběhl se ke srocujícímu se davu.

Obr se vydal opačným směrem. Nestřeženou brankou. Na malý dvůr. Přímo k Reacherovi. Nebyl na něj moc hezký pohled. Černé boty do sprchy, bez ponožek, oranžový overal napjatý přes vyboulené svaly.

Pak se to ještě zhoršilo.

Obr máchl paží jako bičem a v ruce se mu objevila zbraň. Předtím schovaná v rukávu. Vězeňská kudla. Očividně plastová. Patrně zubní kartáček nabroušený o kámen, zhruba patnáct centimetrů dlouhý. Jako bodec. Třetina byla omotaná leukoplastí. Aby se lépe držela. Ne moc dobré.

Reacher odkopl gumové boty.

Obr udělal to samé.

Reacher oznámil: „Celý život zastávám jedno pravidlo. Když na mě vytáhneš nůž, zlomím ti ruce.“

Obr nic neřekl.

Reacher dodal: „Bohužel jsem naprosto neflexibilní. Nemůžu udělat výjimku jenom proto, že jsi blbec.“

Obr přistoupil blíž.

Ostatní vězni na dvoře odstoupili. Reacher zaslechl zazvonění plotu, jak se na něj přitiskli. V dálce byla stále slyšet vřava. Uměle vyvolaná, takže trochu vlažná. Nemohla trvat věčnost. Světlomety se brzy zhoupnou zpátky. Dozorci se přeskupí a vrátí se. Stačilo by počkat.

To však nebyl Reacherův styl.

„Poslední šance,“ řekl. „Zahod' zbraň a lehni si na zem. Nebo ti opravdu ošklivě ublížím.“

Použil svůj hlas vojenského policisty, vybroušený dlouhými roky do mrazivé děsuplnosti vznášející se nad povrchem zneklidňující psychické hrozby, kterou býval, když se rval jako dítě v zadních uličkách po celém světě. Zahlédl zákmit v obrových očích. Nic víc se však nestalo. Tentokrát to nezabralo. Dojde k boji.

Z čehož měl najednou radost.

Protože najednou pochopil.

Deset minut vašeho času. Viděl jste, co jste viděl.

Neměl rád nože.

„Tak do toho, tlustochu,“ zavelel. „Ukaž, co umíš.“

Obr udělal krok dopředu a zároveň se rozehnal rukou, ve které držel kudlu. Reacher naznačil pohyb doleva a kudla poskočila jeho směrem, tak se zase otočil doprava, do vnitřní dráhy, a chňapl levičkou zevnitř ven po obrově zápěstí, ale o kousek minul a strefil se místo toho do hlavy, což bylo jako chytit softballový míč, a přitáhl si ji k sobě, čímž obra ještě víc otočil, a zasadil mu tři krátké údery pravičkou, *buch, buch, buch*, v jednom rychlém sledu, zatímco mu vši silou mačkal pravou ruku s nožem. Obr se odtáhl a začal klouzat Reacherovi ze zpoceně dlaně, kousek po kousku, až držel Reacher jen kudlu, což bylo v pořádku, protože to bylo bodlo bez široké čepele, ostré jenom na špičce, a bylo z plastu. Reacherovi stačilo položit bříško palce na místo, kde končila leukoplast, a zlomit ho, jako by otvíral klikou dveře.

Zatím všechno v pořádku. Reacher v tu chvíli, tři vteřiny po zahájení zápasu, viděl hlavní problém v tom, jak dostat svému slibu, že zlomí obrovi ruce. Byly velikánské. Tlustší, než má většina lidí nohy. Potážené a protkané provazci svalů.

Pak se situace zase zhoršila.

Obr krvácel z nosu a úst, zranění mu však jediné dodala energii. Rozkročil se a zařval jako chlapi, které Reacher viděl v soutěži siláků odpoledne v motelu v televizi. Jako by se psychicky připravoval na to, že pohne nákladákem na laně nebo zvedne kámen velikosti volkswagenu. Chystal se vyrazit jako buvol indický. Chystal se srazit Reachera k zemi a utlouct ho pěstmi.

Nepomáhalo, že neměli boty. Kopání naboso je určeno pouze pro sportovní kluby a olympijské hry. A gumové boty do sprchy jsou horší než žádné. Proto je patrně musejí vězni nosit. Takže nakopnutí obra vypadlo z programu. Což bylo smutné omezení. Ale pořád zbývala kolena a lokty.

Obr zařval a zaútočil, s doširoka rozpřaženýma rukama, jako by chtěl Reachera chytit do medvědího objetí. Tak Reacher také zaútočil. Přímo proti obrovi. Byla to jediná skutečná šance. Srážka může mít nádherný účinek. Záleží na tom, co narazí do čeho jako první. V tomto případě to bylo Reacherovo předloktí do obrova horního rtu. Jako bouračka na dálnici. Jako dva nákladáky předkem do sebe. Jako by si dal obr sám ránu do obličeje.

Rozkvílely se věžeňské sirény.

Dokážete si dát věci do souvislosti. Co jste viděl?

Světlomety se zhoupily zpátky. Bylo po povstání. Na dvoře zavládl najednou klid. Obr neodolal. Lidská povaha. Chtěl se podívat. Chtěl vědět. Otočil hlavu. Jen malinko. Zafungoval instinkt, který rychle potlačil.

Reacherovi to však stačilo. Uhodil ho do ucha. Všechn čas světa. Jako trefit se do boxerské hrušky pověšené na stromě. A na uchu nemá nikdo svaly. Všechny uši jsou v podstatě stejné. Nacházejí se tam nejmenší kůstky v těle. Plus veškerý mechanismus na udržování rovnováhy. Bez které upadnete.

Obr se skácel k zemi.

Na plot dopadlo světlo ze světlometu.

Reacher vzal obra za ruku. Jako by mu chtěl pomoci vstát. Ale ne. Potom jako by mu chtěl potřást uctivě rukou a vřele mu pogratulovat k heroické porážce.

Ale tohle také ne.

Reacher mu zabodl do dlaně zlomenou kudlu, skrz naskrz, a pak ustoupil a vmísil se mezi ostatní u dveří. O vteřinu později dopadl paprsek světlometu na obra. Sirény změnilly tón a začaly hlásit omezení pohybu vězňů.

Reacher čekal ve své cele. Předpokládal, že nebude čekat dlouho. Nabízel se jako podezřelý. Ostatní z mrňavého dvorku byli o polovinu menší než obr. Takže dozorcí si pro něj přijdou jako pro prvního. Patrně. Což by mohl být problém. Protože po formální stránce došlo ke zločinu. Řekli by někteří. Jiní by řekli, že útok je nejlepší sebeobrana, která je téměř legální. Záleží pouze na interpretaci.

Byla by to choulostivá polemika.

Co tak strašného se může stát?

Reacher čekal.

Zaslechl dusání v chodbě. Přímo k jeho cele dorazili dva dozorcí. Slzný a pepřový sprej a tasery na opascích. Pouta na ruce a nohy a tenké kovové řetězy.

Jeden oznámil: „Na povel se otočíte a prostrčíte zápěstí otvorem na podávání jídla.“

Reacher se zeptal: „Kam půjdeme?“

„To zjistíte.“

„Radši bych se to dozvěděl co nejdřív.“

„A já bych byl rád za minimální příležitost, abych mohl použít taser. Kdo v dnešní době dostane, co chce?“

Reacher opáčil: „Myslím, že by to nebylo dobré ani pro jednoho z nás.“

„Máte pravdu,“ souhlasil dozorce. „Tak se snažte, aby k tomu nedošlo.“

„Přesto bych chtěl vědět, kam mě vedete.“

Dozorce objasnil: „Jedete tam, odkud jste přijel. Máte dneska ráno slyšení. Předtím si můžete půl hodiny povídat s právníkem. Tak si

oblečte civilní oblečení. Jste nevinný, dokud nebudete shledán vinným. Takže byste podle toho měl vypadat. Jinak nás nařknou, že nedodržíme ústavu. Nebo něco na ten způsob. Tvrdí se, že vězeňská uniforma působí, jako byste byl vinný. A právě takhle vznikají předsudky. Justiční systém musí být nestranný.“

Vyvedl Reachera z cely, malými cinkajícími krůčky, jeho kolega zaujal postavení vzadu a setkali se s dvěma členy státního vězeňského doprovodu, ve vzduchotěsně uzavřené místnosti na půl cestě dovnitř a ven, kde se předávají zodpovědnosti, a Reacher byl eskortován k šedivému vězeňskému autobusu, podobnému, jakým přijel. Prostrkali ho uličkou a posadili na nejzadnější lavici. Jeden ze členů doprovodu se usadil za volant a druhý bokem za něj, s brokovnicí položenou v klíně.

Vydali se stejnou cestou, kterou Reacher urazil před necelými dvanácti hodinami opačným směrem. Ukrajovali přesně stejné kilometry. Členové doprovodu si celou dobu povídali. Reacher je poměrně dobře slyšel. Záleželo na otáčkách motoru. Některá slova se v nich ztratila. Reacher se ale dozvěděl spoustu drbů o obrovi, kterého ráno našli na zemi na malém dvorku. Nikdo ještě nebyl obviněn z účasti. Protože tomu nikdo nerozuměl. Obrovi zbýval měsíc do prvního jednání o podmíněčném propuštění. Proč by se pral? A jestli se nepral, kdo ho napadl? Kdo by na něj zaútočil, vyhrál a odvedl ho na malý dvorek jako nějakou trofej?

Doprovod vrtěl hlavami.

Reacher neřekl nic.

Zpáteční cesta trvala necelé dvě hodiny, stejně dlouho ve dne jako v noci, protože je nebrzdila ani viditelnost, ani provoz, ale pomalý motor a krátká převodovka, vhodné pro zastavování a rozjíždění se ve městech, ale ne moc dobré na otevřené silnici. Nakonec ale zastavili na známém parkovišti vedle pomačkaného vraku modrého SUV a Reacher byl dopraven uličkou ven z autobusu a stejnými dveřmi, kterými vyšel. Uvnitř se nacházela místnost uzamykatelná z obou stran, kde mu sundali pouta na rukách, nohách a řetěz a předali ho dvoučlennému uvítacímu výboru.

Jedním členem byl detektiv Bush.

Druhým obhájkyň ex offio Cathy Clarková.

Vězeňský doprovod se otočil a dvojnásobnou rychlostí zmizel. Pánové měli naspěch. Vráti se později. Nemohli nechat autobus nečinně stát. Dělalí dojem, že mají ten den ještě spoustu práce. Spoustu nejrůznějších úkolů. Možná měli. Nebo si možná chtěli dát dlouhý oběd. Možná znali nějaké dobré místo.

Reacher osaměl s Bushem a právníčkou.

Jenom na vteřinu.

Reacher si pomyslel, to snad nemůže být pravda.

Klepl Bushe do hrudi, jenom lehce na solar jako zdvořilé varování, natolik, aby rozbrněl a vyřadil z provozu nejrůznější odvetné svaly, ale nezpůsobil bolest kdekoliv jinde. Zastrčil mu ruku do kapsy a vytáhl klíče od auta. Zasunul si je do vlastní kapsy a šťouchl Bushe do prsou, značně jemně a co nejšetrněji, jenom aby se o krok o dva odpotácel.

Právníčky se ani nedotkl. Jenom se kolem ní protáhl a odkráčel, sebevědomě a se vztyčenou hlavou, pod nízkým stropem zatočenou chodbou a ven z hlavních dveří. Zamířil přímo k Bushovu autu na místě D2. Ke crown vicu. Ojetému, ale ne s opotřebovaným pérováním. Čistému, ale ne nablýskanému. Motor naskočil na první pokus. Byl ještě teplý. Vězeňský doprovod už byl za crown vicem. Mířil ke svému autobusu. Ani se neohlédl.

Reacher se rozjel, právě když se ve dveřích a oknech začaly objevovat první obličejové výrazem *počkej, krucinál*. Zahnul doprava, doleva a ještě jednou doleva, namátkou, nejprve směrem k tomu, co by se dalo označit za centrum města. První policejní auto měl celé dvě minuty za sebou. Vyjíždělo od policejní stanice. Pěkná ostuda. Ale ostatní na tom byli hůř. Ne zrovna hvězdných pět minut okresního policejního oddělení.

Nenašli ho.

Reacher jim krátce před obědem zavolal. Z telefonního automatu. Ve městě jich zbyla ještě spousta. Mobilní signál byl mizerný. Reacher měl čtvrtáky zpod kavárenských stolků. Vždycky několik. Přinejmenším dost na místní hovor. Znal číslo, z vizitky přišpendlené za pokladnou v podniku levnějším než ty, které viděl předtím. Vizitka byla jedna z mnoha, jako by dohromady tvořily obranný štít. Patřila detektivu Ramseyu Aaronovi z okresního policejního oddělení. Stálo na ní tele-

fonní číslo a e-mailová adresa. Možná se jednalo o sousedskou výpomoc. Moderní policie nabízí nejrůznější nové služby.

Číslo bylo očividně na telefon na Aaronově psacím stole. Ozval se po prvním zazvonění.

Ohlásil se: „Aaron.“

„Reacher,“ odpověděl Reacher.

„Proč mi voláte?“

„Abych vám řekl dvě věci.“

„Proč mně?“

„Protože si je možná vyslechnete.“

„Kde jste?“

„Daleko za městem. Už mě nikdy nevidíte. Obávám se, že vás váš uniformovaný sbor nechal pěkně ve štychu.“

„Měl byste se sám přihlásit.“

„To je ta první věc,“ řekl Reacher. „K tomu nedojde. To si musíme vysvětlit hned na začátku. Nebo promarníme spoustu energie handrkováním. Nikdy mě nenajdete. Tak to ani nezkoušejte. Vzdejte se důstojně. Vynaložte svůj čas místo toho na tu druhou věc.“

„V tom vězení jste to byl vy? S tím zmláceným, podmíněčně propuštěným chlapem?“

„Co by dělal podmíněčně propuštěný chlap ve vězení?“

„Co je ta druhá věc?“

„Musíte přesně zjistit, kdo je ta dívka s kabelou a kdo je ten kluk v mikině. Jména a minulost. A co bylo v té kabele.“

„Proč?“

„Protože než mi to řeknete, řeknu vám to sám. Když uvidíte, že mluvím pravdu, začnete mi možná věnovat pozornost.“

„Kdo to je?“

Reacher odpověděl: „Zavolám vám později.“

Byl v bistro na konci bloku. Odkud pocházel jeho oběd a večeře. Na nejbezpečnějším místě uprostřed paniky. Nikdo ho tam ještě neviděl. Nehrozilo, že si tam přijde dát o přestávce kávu nějaký policista. Ne v tu chvíli. Nepřipadalo to v úvahu. A policejní stanice byla oko uragánu, což pro celý blok znamenalo, že všechna policejní auta kolem něj při-

dávají prudce na rychlosti, aby se dostala pryč a hledala na nějakém jiném vzdálenějším místě, nebo prudce brzdí, když se vracejí, bezúspěšně, zklamane a frustrovaně. Jinými slovy řečeno, odehrávalo se tam vizuální drama a vřely tam emoce, ale nezbývala kvůli nim trpělivost na dívání se z okénka auta na bezprostřední okolí.

Telefon visel na zdi v chodbě vzadu v bistru, s toaletami nalevo a napravo a požárním východem na konci. Reacher zavěsil a vrátil se ke svému stolu. Byl jedním ze šesti zákazníků posedávajících osaměle ve stínu. Nikdo si ho nevšímal. Reacher získal pocit, že neznámí lidé tady nejsou výjimkou. Alespoň jako pojem. Stěny zdobily staré fotografie. Plus vystavené artefakty ze starých časů. Město bylo dřív živé z dřevařského průmyslu. Po stovku let pořád někdo přijížděl a odjížděl, přepravovaly se náklady, prodávaly nástroje, diskutovalo se o cenách.

Něco z toho zůstalo třeba zachováno. Tu a tam osamělá pila. Možná pořád někdo přijíždí. Těch lidí není mnoho, ale stačí. Reacher rozhodně nepůsobil rozruch. Nikdo se na něj upřeně nedíval. Nikdo se neschoval za noviny a nevytácel nenápadně číslo.

Reacher čekal.

Znovu zavolal několik minut poté, co uplynula jedna hodina od předchozího telefonátu. Přikryl si rukou ústa, aby zvuky v pozadí nezněly stejně jako poprvé. Chtěl vzbudit dojem, že se pohybuje. Kdyby došli k závěru, že zůstal na místě, začali by se ptát, kde se asi ukryl, a Aaron byl natolik chytrý, že by ho to napadlo. Mohlo by se stát, že vejde dovnitř a posadí se ke stolu.

Ozval se po prvním zazvonění.

„Aaron,“ představil se.

Reacher oznámil: „Musíte si položit otázku, jak to bylo s přepravou. Včera v noci mě odvezlo do Warrenu šest chlapů. Ale dneska ráno mě přivezli jenom dva. Šest chlapů byl dost přehnaný počet. Nadměrná ničivá síla, dalo by se říct, na jednoho vězně v autobuse. Zejména když se potýkáte s rozpočtem. Tak proč jich bylo tolik?“

„Byl jste neznámý faktor. Opatrnosti není nikdy nazbyt.“

„Tak proč mě ráno nepřivezli také v šesti? Neznali mě o moc lépe než předchozí noc.“

Aaron opáčil: „Nepochybuj, že mi to hned vysvětlíte.“

„Dvě možnosti. Které se moc nevyvrací. Spíš spolu souvisí.“

„Tak spustěte.“

„Opravdu, opravdu mě chtěli včera v noci převzt. Bylo pro ně důležité, abych se dostal do Warrenu. Moje právnička podala rozumnou žádost. Oni ji zamítli. Rozhodli se ke zbytečné cestě, která je stála jediné benzin a pracovní hodiny. Přidělili na ni šest mužů, aby měli jistotu, že bezpečně a v pořádku dorazím.“

„A co má být?“

„Nepočítali s tím, že ráno zase odjedu. Tak nevyčlenili doprovod. Takže když došlo na odvoz, museli ho dát za úkol dvěma klukům pro všechno, kteří měli už i tak spoustu práce.“

„To nedává smysl. Všichni počítali s tím, že vás ráno zase převezou. Na slyšení. Standardní postup. Věděli o tom úplně všichni.“

„Tak proč ten zmatek?“

„Nevím.“

„Nepočítali s tím, že odjedu.“

„Věděli, že budete muset.“

„Ne kdybych ležel v kómatu v nemocnici. Nebo mrtvý v márnici. Což by byla normálně překvapivá událost. Ale oni to dobře věděli dopředu. Nezařídili odvoz zpátky.“

Aaron se na okamžik odmlčel.

Konstatoval: „V tom vězení jste to byl vy.“

Reacher odvětil: „Ten obr mě vůbec neznal. Naše cesty se nikdy nezkřížily. Přesto po mně okamžitě vyjel. Zatímco jeho kámoši uspořádali na druhém konci manévr na odvedení pozornosti. Měli ho podmíněně propustit. Vsadím se, že ho zatknul Delaney. Mám pravdu?“

„Čirou náhodou to byl skutečně on.“

„Tak uzavřeli dohodu. Když se o mě obr postará, hezky pod radarem, Delaney se za něj přimluví při jednání o podmíněčném propuštění. Řekne, že se napravil. Kdo by to měl vědět lépe než policista, který ho zatknul? Lidé si představují, že mezi zatýkajícím a zatčeným existuje něco jako mystické pouto. Ti, co rozhodují o podmíněčném propuštění, tyhle blbosti milují. Obr by odkráčel na svobodu. Až na to, že nesplnil úkol. Podcenil svého soupeře. Nejspíš se mu dostalo špatných informací.“

„Právě jste se přiznal k těžkému ublížení na zdraví.“

„Nikdy mě nenajdete. Zítřka můžu být v Kalifornii.“

Aaron požádal: „Povězte mi, kdo je ta dívka. A ten kluk v mikině. Dokažte, že víte, o čem mluvíte.“

„Ten kluk a holka jsou nastrčené figurky. Vydíráním je přinutili, aby se hráli divadlo. Holku patrně zatkli. Možná podruhé. Možná dokonce poprvé. Národní protidrogový úřad. Delaney. Holka doufá, že si to Delaney rozmyslí a nechá ji jít. Delaney navrhne obchod. Musí jenom odnést kabelu. Podobný obchod nabídne klukovi. Přimhouří oko a pustí ho. Kluk se bude moct vrátit na Yale, Harvard, nebo kam chodí, s neposkvřeným rejstříkem. Taťka se nemusí nic dozvědět. Kluk musí jenom trochu utíkat a zmocnit se tašky. Kluk a holka se neznají. Jsou z dvou různých případů. Mám zatím pravdu?“

Aaron se zeptal: „Co bylo v té tašce?“

„V oficiální zprávě určitě stojí, že to byl buď pervitin, oxycontin, nebo peníze. Jedno nebo druhé. Dodávka nebo platba.“

„Byly to peníze,“ upřesnil Aaron. „Byla to platba.“

„Kolik?“

„Třicet tisíc dolarů.“

„Až na to, že tam žádné peníze nebyly. Zamyslete se nad tím. Proč jsem úplně stejný jako ta holka a kluk a v čem se od nich naprosto liším?“

„Určitě mi to prozradíte.“

„Tři lidi na světě můžou odpřisáhnout, že ta kabelka byla celou dobu prázdná. Holka a kluk, protože ji museli nést, takže vědí, že byla lehká jako peříčko, a potom já, protože mi metr před obličejem vyletěla do vzduchu a já viděl, že v ní nic není. To je jasné.“

„V čem se lišíte?“

„Delaney má nad tím klukem a holkou moc. Nade mnou však moc nemá. Jsem nepředvídatelný činitel, který běhá po světě a říká, že ta taška byla prázdná. To je to, co slyšel. Na nahrávce. Právě na to zareagoval. Nemohl připustit, abych to šířil. Nikdo se nesměl dozvědět, že v té tašce nic nebylo. Úplně by mu to zhatilo plány. Tak vymazal pásek a pak se pokusil zlikvidovat mě.“

„Argumentujete, aniž byste měl v ruce fakta.“

„Proto se mě zeptal, s kolika lidmi jsem ve styku. Zjistil, že mě může zahrabat pod kytičky, a nikdo se o tom ani nedozví.“

„To jsou spekulace.“

„Mohlo se to odehrát jediným způsobem. Těch třicet tisíc ukradl Delaney. Věděl, že se budou předávat. Pracuje pro národní protidrogový úřad. Myslel si, že uspěje, když naaranžuje nešťastnou náhodu. Nešťastné náhody se přece stávají, nebo snad ne? Jako když vám shoří dům a měl jste všechny peníze v gauči. Je to provozní ztráta. Chyba při zaokrouhlení. Cena za podnikání. Tihle lumpové nevěří vlastním matkám, ale vědí, že čas od času něco nevyjde. Jednou jsem v novinách četl o chlápku, který přišel o milion dolarů, protože mu je ve sklepě sežraly myši. Tak Delaney usoudil, že mu to projde. Aniž by mu zlámali nohy. Stačí jenom nasadit drzý obličej a držet se své verze.“

„Počkat,“ zarazil Reachera Aaron. „Nic z toho nedává smysl.“

„Ledaže.“

„To je absurdní.“

„Vyslovte to nahlas. Vyzkoušejte si, jak absurdně to zní.“

„Nic z toho nedává smysl, protože dobře, Delaney možná věděl, že se bude předávat třicet tisíc, jak by k nim ale získal přístup? Jak by mohl rozhodnout, kdo ponese tašku? A kdy a kde a jakou trasou?“

„Ledaže,“ zopakoval Reacher.

„To je šílenství.“

„Vyslovte to.“

„Ledaže chodí Delaney po tmavé straně ulice.“

„Neschovávejte se za květnatou mluvu. Vyslovte to nahlas.“

„Ledaže je Delaney článek řetězu.“

„Pořád trochu květnaté.“

„Ledaže je Delaney nejenom agent protidrogového úřadu, ale také tajný překupník drog.“

„Třicet tisíc by byl akorát tak správný franšízový poplatek, který musí platit. Pro překupníka jeho typu. Ne moc velkého. Ale ani ne úplně malého. Nejspíš tak středního s poměrně civilizovanou klientelou. Je to snadná práce. Sedí na místě, kde si může pomoci s právními problémy. Slušně vydělává. Víc, než kolik bude dostávat v důchodu. Všechno hladce klapalo, ale začal být hamižný. Tentokrát si chtěl nechat všechny

peníze pro sebe. Jenom předstíral, že předává šéfův podíl. Ta kabelka byla od začátku prázdná. Nikdo by se to ale nedozvěděl. V policejní zprávě by stálo, že zmizelo třicet tisíc dolarů. Veškeré pověsti o tom, co viděli očití svědci, by potvrdily falešné loupežné přepadení. Drogový boss by tu částku možná odepsal jako skutečně ztracenou. Delaney to chtěl možná dělat jednou ročně. Podle toho, jak by se mu zmanulo. Aby si přivydělal.“

„Pořád to nedává smysl,“ namítl Aaron. „Proč by ta taška byla prázdná? Mohl do ní dát svazky nastříhaného novinového papíru.“

„To si nemyslím,“ odpověděl Reacher. „Co kdyby to ten kluk zvoral? Co kdyby se mu nepodařilo zmocnit se tašky? Nebo dostal těsně před akcí strach? Ta dívka mohla dojít až na místo určení. Taška se mohla dostat do rukou právoplatných majitelů. Novinový papír by se těžko vysvětloval. Pokazil by obchodní vztahy. Zatímco prázdná taška by se dala objasnit jako průzkum. Zkouška nanečisto, aby se zjistilo, jestli ji někdo nesleduje. Vrcholná opatrnost. Obchodní partneři by si nemohli stěžovat. Možná to dokonce očekávají. Jako když se ve firmě soutěží o nejlepšího zaměstnance.“

Aaron nic neřekl.

Reacher dodal: „Zase vám brzy zavolám,“ a zavěsil.

Tentokrát se přesunul. Opustil bistro, prošel kolem jednoho rohu ulice, kam bylo vidět, a vnořil se do uličky vedoucí podél čehosi, co dříve možná bývala výstavní místnost s elegantním nábytkem. Vypátral telefon na zadní stěně franšízového pneuservisu. Možná aby si zákazníci mohli zavolat taxík, když nejsou na skladě správné pneumatiky.

Zacouval do vchodu a čekal. Policejní stanici měl dva bloky od sebe. Stále slyšel, jak přijíždějí a odjíždějí auta. Rychlost a důležitost. Dal tomu třicet minut. Pak zamířil k pneuservisu. K telefonu na zdi. Než se tam však dostal, vyšel ze zadních dveří jakýsi muž. Odtamtud, kde zákazníci čekají na auta, na různorodých židličkách u placeného automatu na kávu. Muž měl vlasy na ježka, modré sportovní sako, kostkovanou košili a světle hnědé kalhoty z bavlněného kepru.

V ruce držel glock.

Z podpažního pouzdra.

Delaney.

Který namířil pistoli a nakázal: „Stůjte.“

Reacher zůstal stát.

Delaney pravil: „Nejste tak chytrý, jak si myslíte.“

Reacher neřekl nic.

Delaney dodal: „Byl jste na policejní stanici. Viděl jste, že je jednoduše zařízená. Vsadil jste na to, že nedokážou vystopovat v reálném čase telefon. Tak jste mluvil tak dlouho, jak se vám zachtělo.“

„Měl jsem pravdu?“

„Okre to nedokáže. Ale státní policie ano. Věděl jsem, kde jste. Od začátku. Dopustil jste se chyby.“

„Vždycky existuje teoretická možnost.“

„Dělal jste jednu chybu za druhou.“

„Vážně? Minutu se nad tím zamyslete. Podívejte se na to z mého úhlu. Nejdřív jsem vám prozradil, kde jsem, a potom jsem vám dal čas, abyste se sem dostavil. Musel jsem tady zevlovat celé hodiny. Ale to je jedno. Hlavně že jste tady. Nakonec. Možná jsem přesně tak chytrý, jak si myslím.“

„Vy jste chtěl, abych přišel?“

„Z očí do očí je to vždycky lepší.“

„Víte, že vás zastřelím.“

„Zatím jste to neudělal. Nejdřív potřebujete zjistit, co jsem řekl Aaronovi. I na tohle jsem vsadil. Risknul jsem, že víte, kde je telefon, ale nedokážete se napíchnout a poslouchat. Ne okamžitě a ne na libovolném místě ve státě. Ne bez povolení a obsílky. Nemáte takovou moc. Zatím. Takže víte, že jsem zavolaal, ale neslyšel jste, o čem jsme se bavili. Teď potřebujete vědět, kolik škody je třeba napravit. Doufáte, že žádnou. Protože zbavit se Aarona by bylo mnohem těžší než se zbavit mě. Radil bych vám, abyste to nedělal. Ale potřebujete vědět.“

„Takže?“

Reacher navrhl: „Pojďme si popovídat o technologii okresní policie. Jen krátce. Když jsem mluvil, nic mi nehrozilo. Mají prosté vybavení, ale nežijí až tak úplně v době kamenné. Přinejmenším dokáží po skončení hovoru zjistit telefonní číslo. Zcela určitě. Dokáží najít, komu patří. Možná ho dokonce znají. Víím, že do toho bistra čas od času volají.“